

svare sig selv med sine egne Midler. Dens Interesser falder sammen med den almindelige Interesse. Om dette Punkt kan der ikke herske Tvivl.

Det samme gælder, naar et Land anvender Magt med Samtykke af Folkeforbundsraadet eller Forsamlingen i Henhold til Pagtens eller Protokollens Bestemmelser. Denne Mulighed kan foreligge i to Slags Tilfælde: enten kan en Stat deltage i de fælles Tvangsforanstaltninger, som Folkeforbundet har beordret for at hjælpe et af dets Medlemmer, der er Genstand for Angreb; eller en Stat kan med Bemyndigelse fra Raadet eller Forsamlingen anvende sin Magt for at fremtvinge en Afgørelse, der er truffet i dens Favør. I førstnævnte Tilfælde er den Bistand, der ydes den Stat, som er Genstand for et Angreb, paa indirekte Maade en Handling, der er berettiget som lovligt Selvforsvar. I sidstnævnte Tilfælde anvendes Magten i den fælles Interesse, som vilde blive truet, hvis Afgørelser, der var naaet ved fredelige Forhandlinger, ustraffet kunde krænkes. I alle disse Tilfælde, hvor et Land griber til Krig, handler dette ikke paa eget Initiativ, men er paa en Maade Repræsentant og Organ for Samfundet.

Af denne Grund har vi ikke tøvet med at tale om særlig Bemyndigelse til at føre Krig. Det er blevet foreslaaet, at Ordet »Magt« skulde anvendes, for at undgaa enhver Omtale af »Krig« — for at spare Offentligheden for den Skuffelse, den mulig kunde føle, naar den opdagede, at Krig, trods dens højtidelige Fordømmelse, stadig var tilladt i særlige Tilfælde. Vi foretrak imidlertid aabent at erkende, hvorledes Sagen forholder sig, ved at bibeholde det i Pagten anvendte Udtryk »gribe til Krig«. Hvis vi sagde »Magt« i Stedet for »Krig«, vilde vi ikke paa nogen Maade ændre Kendsgerningerne. Desuden har Anerkendelsen af, at Krig er mulig i visse Tilfælde, en særlig Værdi, fordi Udtrykket betegner en bestemt og velkendt Situation, medens Udtrykket »gribe til Magt« sandsynligvis vilde blive misforstaaet, og ogsaa fordi det understreger Værdien af de Tvangsmidler, der staar til Raadighed for den Sammenslutning af Stater, der er bundet af Protokollen.

4. DEN FASTE MELLEMFOLKELIGE DOMSTOLS TVUNGNE DOMSMYNDIGHED.

Artikel 3.

Protokollens almindelige Grundsætning kunde ikke antages, med mindre den fredelige Bilæggelse af alle mellemfolkelige Stridigheder uden Forskel blev muliggjort.

Løsningen har man først og fremmest fundet i en Udvidelse af den faste mellemfolkelige Domstols tvungne Domsmyndighed.

Domstolens Domsmyndighed er efter dens Statut i Princippet valgfri. Paa den anden Side giver Statuttens Artikel 36, 2det Stykke Staterne Adgang til at gøre Domsmyndigheden tvungen i Henseende til alle eller visse Klasser af Retsspørgsmaal angaaende: a) Fortolkning af en Traktat; b) ethvert Spørgsmaal, som angaar mellemfolkelig Ret; c) Tilstedeværelsen af enhver Kendsgerning, som, hvis den forelaa, vilde udgøre Brud paa en mellemfolkelig Forpligtelse; d) Arten og Omfanget af den Erstatning, som bør ydes paa Grund af et Brud paa nogen mellemfolkelig Forpligtelse. Staterne skal blot erklære deres Hensigt gennem den til Statutten knyttede særlige Protokol. Forpligtelsen gælder da overfor alle andre Stater, der paatager sig den samme Forpligtelse. Den kan gives enten betingelsesløst eller paa Betingelse af Gensidighed overfor flere eller visse andre Stater, enten for bestandig eller for et bestemt Tidsrum.

Hidtil er den tvungne Voldgift kun blevet antaget af meget faa Lande. De fleste Stater, i Særdeleshed Stormagterne, har holdt sig borte, fordi de ikke saa nogen Mulighed for at anerkende Domstolens tvungne Domsmyndighed i noget Tilfælde, der faldt indenfor den ene eller den anden af de ovenfor opregnede Klasser af Stridigheder, og fordi de ikke var sikre paa, om de ved Antagelsen kunde tage Forbehold i saa Henseende.